

[Forsvarsministeren]

atomvåben mere i Europa, end hvad der var absolut påkrævet.

Kriteriet for tilbagetrækningen er således ikke, om de pågældende våben er forældede, men om de er nødvendige, og reduktionerne sker da også, som jeg har været inde på, over et bredt felt omfattende så at sige alle atomvåben, men med vægten på de helt korrækerende systemer.

Hovedparten af de a-våben, vi her taler om, ville fortsat være fuldt anvendelige. Det gælder f.eks. den totale fjernelse af atomminerne, som flere også har nævnt, hvoraf en hel del er af ret ny dato, samt tilbagetrækningen af luftforsvarsmissilerne Nike Hercules, hvis opgave jo overtages af konventionelle systemer.

Jeg tror, det var hr. Albrechtsen, der sagde, at han fandt det kritisabelt, at SACEUR får rådighed over a-våben i krigstid; det var, så vidt jeg husker, nogenlunde på den måde, ordene faldt. Det er i bedste fald en noget mangelfuld fremstilling, hr. Albrechtsen her gør gældende, for brugen af atomvåben vil ske efter en politisk afgørelse på grundlag af konsultationer mellem alliancens regeringer.

Flere har været inde på spørgsmålet om neutronvåbnene, og jeg skal derfor igen understrege, at der ikke findes planer om at udplacere neutronvåben i de europæiske lande. De formodninger, der har været fremme, og som vi jo atter har hørt fremført under denne debat, har ikke noget hold i virkeligheden og heller ikke, at SACEUR skulle have godkendt et særligt arrangement i så henseende. Det fremgik også tydeligt af drøftelserne i forbindelse med Montebellobeslutningen, at neutronvåben ikke var blandt mulighederne for forbedringer.

Hr. Thoft var inde på de udtalelser, som den amerikanske embedsmand fra Pentagon dr. Wagner var kommet med til senatets forsvarsudvalg i maj 1984, hvorefter ministrene i Montebello skulle have tiltrådt – eller for nu at bruge det ord, som hr. Thoft også citerede og anvendte – »endorsed« en række konkrete forbedringer.

Jeg har tidligere oplyst, for jeg har tidligere, så vidt jeg husker, fået spørgsmål med udgangspunkt i disse udtalelser, at det faktisk ikke er i overensstemmelse med det, der skete. Ministrene blev præsenteret for forskellige muligheder, der var til stede for at forbedre de korterelevende våbensystemer,

som alliancen har behov for af hensyn til afskrækkelsen, men der blev ikke truffet nogen form for beslutninger. Der var tale om foreløbige overvejelser, der krævede videre drøftelser, som jeg allerede har nævnt det, på bilateral basis, og det vil sige med de lande, der har atomvåben i deres styrker.

Jeg skal ikke sige meget mere. Der er fremsat to dagsordensforslag, det ene af SF og VS. Det skal jeg ikke kommentere nærmere – det må vi afvise. Hvad angår det andet dagsordensforslag, der er fremsat af hr. Lasse Budtz, har jeg hæftet mig ved de bemærkninger, som hr. Lasse Budtz ledsagede dagsordenen med, herunder også, som flere ordførere har været inde på, at den ligger inden for 3. maj-dagsordenen. Man kan sige, det måske er en lidt overflødig dagsorden, for det siger sig selv, at regeringen støtter, som jeg har nævnt det, at vi opretholder det færrest mulige antal a-våben under hensyntagen til den fælles sikkerhed, og jeg skal på den baggrund opfordre til, at man undlader at stemme til dagsordenen.

Jeg vil dog føje den betragtning til, at man kan undre sig over, at socialdemokratiet i forbindelse med denne debat ikke har ønsket at forhandle dagsordensformuleringer med regeringspartierne. Jeg tror i og for sig godt, man kunne have fundet frem til en fælles formulering, men det har man altså ikke ønsket. Det kan vi sige er lidt besynderligt set i betragtning af det samarbejde, vi jo har på andre områder, når det gælder forsvars- og sikkerhedspolitik. Men det var altså ikke situationen, og det må vi så bare notere os.

Albrechtsen (VS):

Man kan diskutere, om den debat, der har været indtil nu, har været en god debat; man kan i hvert fald fastslå, at ministeren og de borgerlige ordførere ikke på det konkrete plan har bidraget seriøst til den. De spørgsmål, vi har stillet ministeren i forespørgslen og bedt om at få en redegørelse for, har vi faktisk ikke fået noget at vide om. Vi har fået mindre at vide, end vi selv vidste i forvejen, og som vi har gjort folketinget opmærksom på. Det er egentlig temmelig meget for galt, at man af en minister skal have mindre at vide, end man selv i forvejen er i stand til at fremlægge for folketinget. Men sådan er altså tilstanden.